

Chương 180

Tư Cách Uống Trà

Ban đêm, đoàn người Đỗ Quyên trên đường về.

Trong giỏ của tử muội Đỗ Quyên chứa đầy lá trà, trên tay còn cầm vệt hoang, chim trĩ. Lâm Xuân và Cửu Nhi mỗi người khiêng một đầu hươu. Trên người Đông Sinh cũng đeo đầy món ăn thôn quê. Trên lưng Như Gió càng buộc nhiều hơn, có hồ ly và một ít động vật nhỏ hiếm thấy.

Hôm nay nơi bọn họ đi là rừng sâu núi thẳm, dĩ nhiên không thể chỉ hái lá trà, không đáng uống công như thế.

Bởi vậy khi trở về còn mệt mỏi hơn khi đi. Hoàng Ly và Đông Sinh không còn sức để nói to.

Lúc trời tối, Nhậm Tam Hòa bỗng nhiên từ trong rừng lác mình đi ra.

“Tiểu dưỡng!”

Hoàng Ly kích động vạn phần, lập tức muốn buông đồ trên người xuống.

Nhậm Tam Hòa liếc mắt nhìn nàng, nói: “Nhìn ngươi bình thường rất có nghị lực, chỉ có chút này đã không chịu nổi? Ngươi cũng không mang bao nhiêu đồ. Ta còn muốn ngươi thêm chút trọng lượng nữa. Không luyện căn bản cho vững, làm sao ngươi học bước kế tiếp?”

Hoàng Ly vội vàng kêu lên: “Ta rất tốt, không mệt chút nào. Nhưng tiểu dưỡng, ngươi không cần tăng thêm trọng lượng, để ta làm theo chất lượng đi. Một lần làm ta mệt đến suy sụp, ta không bò dậy nổi.”

Bọn người Đỗ Quyên nở nụ cười.

Lâm Xuân nhìn sư phó, cũng không hỏi hấn sao có mặt ở đây.

Kỳ thật, hấn và Cửu Nhi đã sớm phát hiện sư phó vẫn đi theo bọn họ. Những năm gần đây, hấn còn phát hiện một hiện tượng: mỗi khi Đỗ Quyên đi xa chút, sư phó tự mình đi theo, hoặc là cho hấn và Cửu Nhi đi kèm. Bọn họ đi kèm, sư phó vẫn chưa yên tâm, thường ngấm đi theo.

Trước đây hấn không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng gần đây càng ngày càng nghi hoặc.

Nhưng như thế nào đi nữa hấn cũng không nghĩ ra lý do bên trong.

Sư phó đối với Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly thì không như vậy.

Nhậm Tam Hòa ý bảo Đỗ Quyên đưa dã vật trên tay cho hấn.

Kết quả, Đỗ Quyên: trên vai vác, bên hông đeo, trên tay cầm, thậm chí trên cổ đeo một túi vải. Lúc tháo xuống bộ dáng rất cẩn thận, “Bên trong là trứng vịt hoang. Cẩn thận chút đừng làm vỡ.”

Nhậm Tam Hòa đen mặt, nói: “Người lấy mấy thứ này làm cái gì? Không phải trong nhà không có trứng gà. Còn có vịt hoang, sao lại bán nhiều như vậy? Mỗi ngày ăn hồng gà cảnh còn chưa đủ?”

Đỗ Quyên cười nói: “Chúng ta hôm nay đụng đại vận, ở một sơn cốc sơn phát hiện thực nhiều vịt hoang. Tiểu dưỡng người nói ta còn không ngứa tay sao? Thứ này nấu canh rất ngon. Còn có nhiều trứng như vậy, không nhặt thì cũng kỳ...”

Nàng một bộ “không nhặt thì phí” khẩu khí, chọc bọn người Lâm Xuân cười.

Đỗ Quyên cũng không có cách nào, đã quen cần kiệm.

Trước đây không có bản lĩnh, chỉ có thể sống tiết kiệm. Nay có bản lĩnh lên núi săn thú, một dải núi dài chính là một trại nuôi thiên nhiên, nàng không thể săn con mồi lớn như con hươu, con hoẵng, gặp những động vật nhỏ đầy mỹ vị tiểu, sao có thể buông tha!

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng lắc đầu, lấy chút đồ trên tay Hoàng Ly và Đông Sinh qua tay mình, rồi mới đuổi bọn họ trở về.

Về phần Cửu Nhi và Lâm Xuân, hấn căn bản là không bận tâm.

Có hấn ở phía trước, đám nhỏ không dám mè nheo, liều mạng chạy trốn.

Đến trong thôn, trăng đã treo cao.

Quế Hương nghe thanh âm Như Gió, lập tức từ trong nhà Lâm gia lao ra nghênh đón bọn họ.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Cửu Nhi, chẳng biết tại sao mũi nàng cay cay, khóc nức nở hô: “Đỗ Quyên!”

Rõ ràng là muốn kêu Cửu Nhi, kết quả vừa lên tiếng lại biến thành “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên ngạc nhiên nói: “Quế Hương, sao ngươi lại ở đây?”

Quế Hương không đáp mà chất vấn: “Đỗ Quyên, ngươi đi hái lá trà, sao không gọi ta một tiếng?” Nàng nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, như chuyện này lớn bằng trời vậy.

Không chờ Đỗ Quyên trả lời, Đông Sinh cướp lời nói: “Quế Hương tử tử, may mà ngươi không đi. Ta hối hận vì đã đi đó. Má ơi! Xa như vậy, hai chân ta thiếu điều muốn chặt đứt. Quế Hương tử tử mà đi, nói không chừng bây giờ chúng ta còn chưa tới nữa.”

“Xa như vậy?”

Quế Hương thực giặt mình.

Hoàng Ly nói tiếp: “Còn không phải sao. Nhị tỷ, lần tới xa như vậy đừng gọi ta, quả thực ta không chịu nổi.” Vừa quay đầu nhìn thấy Hoàng Lão Thực cũng tới, vội làm nũng nói: “Cha! Ta mệt chết đi được!”

Hoàng Lão Thực cuống quýt chạy tới, lấy giỏ trên lưng nàng xuống.

Hoàng Ly mặc hấn tự mình làm, nàng ngay cả chút sức nhúc nhích bả vai cũng không có.

Hoàng Lão Thực lại tới lấy gùi trên người Đỗ Quyên xuống.

Đỗ Quyên bị muội muội chọc cười.

Tuy nàng cũng mệt mỏi nhưng không khoa trương như vậy.

Đồ đạc được dỡ xuống hết xong, nàng kéo tay Quế Hương nói: “Ta ở trên đường còn nói với Cửu Nhi, may là người không đi, bằng không mệt chết người. Cửu Nhi nói hấn không dám nói cho người biết, sợ người đòi đi. Hấn thật có dự kiến trước. Người mà đi, lúc này trên đường sợ là hấn phải công.”

“Thật sự sao?”

Nhờ ánh trăng, Quế Hương kiệt lực qua sát vẻ mặt Đỗ Quyên.

Phát hiện nàng vẫn như bình thường, lại nhìn Cửu Nhi.

Cửu Nhi sợ nàng cáu kỉnh, vội vàng cười nói: “Quế Hương, ta bắt cho người một con chim. Xem này, màu lông thật đẹp!” Ngỡ khí mang theo hương vị dụ dỗ, từ túi trong kéo ra một con chim đưa cho nàng.

Quế Hương đón nhận, có chút phát ngốc.

Nàng đau khổ cả một ngày, cuối cùng phát hiện ra là mình tự tìm không thoải mái, kỳ thật căn bản không có chuyện gì cả. Đỗ Quyên vẫn như trước đây, Cửu Nhi ca ca vẫn như thế...

Đi tới cửa nhà, rất nhiều người từ Lâm gia và Hoàng gia viện đi ra.

Lâm Đại Đầu và Hạ Sinh hợp lực khiêng đầu hươu từ trên vai Lâm Xuân xuống. Đại mợ đau lòng hỏi Lâm Xuân có mệt hay không, nói Tiểu Liên đã sớm nấu nước nóng, muốn hấn nhanh chóng đi tắm rửa, đợi ăn cơm, so với nướng hấn còn tha thiết hơn.

Phùng Thị và muội muội Phùng Minh Anh thì mang theo Nhậm Viễn Minh và Nhậm Viễn Thanh vây quanh tỷ muội Đỗ Quyên hỏi cái này hỏi cái kia. Nhậm Tam Hòa đã sớm đem món ăn thôn quê vào sân Hoàng gia.

Lâm Đại Đầu giữ Cửu Nhi và Quế Hương ở lại Lâm gia ăn cơm chiều.

Cửu Nhi vội vàng lác đầu, nói trong nhà đang chờ, muốn nhanh đi về, vừa đối với Quế Hương nói: “Đi thôi, chúng ta cùng về nhà.” Quế Hương nghe

xong hốc mắt nóng lên, trong lòng buông lỏng, nhu thuận đỡ lấy vệt hoang trên tay Cửu Nhi.

Cửu Nhi nghiêng người tránh ra, nói: “Để ta cầm, cũng không bao xa, đừng làm dơ tay ngươi.” Vừa đi, vừa hỏi nàng sao lại tới.

Quế Hương đầy bụng tâm sự, cuối cùng chỉ nói muốn xem bọn hắc hái bao nhiêu trà.

Hai huynh muội nói chuyện đã đi xa.

Đỗ Quyên về nhà. Nhìn dưới mái hiên cong cong là một đồng lớn món ăn thôn quê màu sắc rực rỡ, cũng không khỏi chặc lưỡi: “Nhiều như vậy!”

Nhậm Tam Hòa dở khóc dở cười, nói: “Giờ ngươi mới biết được?”

Đỗ Quyên ngượng ngùng nói: “Lúc ta bắt không cảm thấy.”

Hoàng Ly xòe tay cho cha mẹ và tiểu di xem, nói: “Đều bị trà trụa hết. Bất quá chỗ đó chim thật nhiều, thật tiếc bỏ lại. Còn có thật nhiều trứng chim, giỏ của chúng ta không chứa hết được!”

Vừa kêu mệt, vừa nói đến nước miếng tung bay, hiển nhiên là “Vừa lên sọ đã quên đau”, đem tất cả mệt nhọc quên mất, chỉ nhớ được những trải qua thú vị.

Hai gia đình cùng ăn cơm tối. Ăn xong gia đình Nhậm Tam Hòa mới rời đi.

Sau bữa cơm, Phùng Thị rửa bát, tỷ muội Đỗ Quyên suốt đêm sao trà.

Vài năm qua, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi sao trà đã có trình độ tương đương, nàng thật bỏ ra hết công phu.

Vì sao trà, trong phòng bếp có thêm nôi và bếp khác.

Hôm nay hái lá trà đều là lá non, phiến lá xanh nhạt xen lẫn với những đường gân trắng xanh, phẩm chất tương đối cao. Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cùng động thủ, mỗi một nôi chỉ cho một ít lá trà, sao thanh, xoắn nhẹ, từ từ hong khô, cẩn thận lại tỉ mỉ. Hoàng Ly ở bên dưới nhóm lửa.

Đêm nay, thời gian Lâm Xuân thổi tiêu tựa hồ lâu hơn bình thường một chút.

Tiếng tiêu quanh quẩn trong đêm, làm cho Đỗ Quyên hết sức chăm chú đứng bên nôi sao trà thoải mái hơn, bớt đi mệt mỏi và nôn nóng.

Bận rộn cả đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Quyên không có đi luyện công, nhưng đoán chừng bọn họ luyện công sắp kết thúc, cầm lá trà mới sao đi tới nhà tiểu di, tự mình dùng lò than nấu nước pha trà, thỉnh Nhậm Tam Hòa và Lâm Xuân, Cửu Nhi phẩm giám.

Trà mới sau khi pha xong, màu trà xanh biếc, hương khí xộc mũi.

Nhậm Tam Hòa không cần phải nói, Lâm Xuân cảm nhận sâu sắc nhất, chỉ nếm một ngụm, mắt sáng lên, nói này trà mang theo hương trúc thanh nhã, hơn nữa vị cam thuần, khác hương vị trà trước kia.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta cũng có cảm giác này. Không biết có phải vì trên núi kia có rất nhiều cây trúc không. Nước cũng có quan hệ, ta dùng nước suối ngày hôm qua mang về từ trên núi.”

Ngày hôm qua, bọn họ uống hết nước mang theo, thấy nước suối trên núi thực mát, ngọt lành, liền chứa đầy ống trúc. Đỗ Quyên lúc sắp đi lại lấy một lần, trở về còn dư chút. Bởi nghĩ muốn mời bọn họ thưởng thức trà, đột nhiên nhanh trí muốn dùng nước này.

Nhậm Tam Hòa trầm ngâm nói: “Có đạo lý.”

Cửu Nhi chép miệng hai lần, nói: “Ngọt! Đỗ Quyên, người đổi nước khác thử xem.”

Lâm Xuân vội đi nấu nước khác.

Nơi này, Đỗ Quyên và Nhậm Tam Hòa thương lượng: “Tiểu dưỡng, ta muốn cung cấp lá trà này vào thị trường cao cấp, chính là bán giá cao. Trước đây tay nghề ta không được, năm nay ta có nắm chắc. Khẩu vị trà này độc đáo, hơn nữa có ít, nhất định có thể bán giá cao.”

Nhậm Tam Hòa hỏi: “Tổng cộng được bao nhiêu?”

Đỗ Quyên nói: “Mới hai cân. Hai ngày nữa lại đi hái, nhiều lắm lại được 2, 3 cân. Tiếp tục hái sợ là không đủ phẩm chất.”

Nhậm Tam Hòa lại hỏi: “Người muốn bán giá bao nhiêu?”

Đỗ Quyên trong lòng thâm tính, nói: “Một trăm lượng bạc một cân.”

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng hỏi: “Đắt như vậy?”

Đỗ Quyên vội nói: “Đây không tính là cao. Tiểu dưỡng, lá trà này...”

Nhậm Tam Hòa ngắt lời nàng, khẩu khí không đổi, nói: “Một ngàn lượng bạc một cân!”

“Phốc!”

“Khụ khụ...”

Đỗ Quyên và Cửu Nhi đồng loạt sặc. Lâm Xuân đang ngồi xôm bên lò than canh lửa cũng há to miệng, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Nhậm Tam Hòa lạnh lùng nói: “Chỉ bán cái giá này! Giá này còn rẻ đó. Không phải có tiền là có tư cách uống trà này.”

Đỗ Quyên thấy sắc mặt hần bỗng nhiên trầm xuống, tựa hồ có chút sáng tỏ, hình như là dính líu đến thân thể của nàng.

Ai, mặc kệ ban đầu là thân phận gì, bây giờ nàng là một thôn cô có được không!

Chỉ cần có tiền mua, nàng sẽ bán, quản ai uống chứ.

Nhưng nàng lại không thể nói toạc ra, đành phải theo hẩn đi, có thể bán càng cao càng tốt.

Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên phía trước truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, là thanh âm của con gái, giống như từ Lâm gia truyền tới, cùng với tiếng hồ rống cuồng nộ.

Lâm Xuân lúc này bật lên, như gió cuốn đi ra ngoài.

Cửu Nhi hét lớn: “Như Gió cắn người!”

Cũng vội vàng đuổi theo.

Đỗ Quyên giật mình, cũng bất chấp trà trà, nói: “Ta đi nhìn xem.”

Rồi chạy theo Cửu Nhi.

Nhậm Tam Hòa cũng đứng dậy đi.

Cửa Tây sương Lâm gia, Như Gió dựng lông đứng vững, như hồ rình mồi (thì nó là con hồ mà).

Đối diện nó, đám người Lâm Đại Đầu, Thu Sinh tập trung giới bị, nom nớp lo sợ giằng co với nó. Vợ Đại Đầu và Tiểu Phương cả người run rẩy, đỡ Tiểu Liên gần như đứng không vững muốn té ngã.

Lâm Xuân đuổi tới, trấn an Như Gió, sau đó hỏi căn do.

Chương 181

Ái Muội

Thì ra, Tiểu Liên đưa nước rửa mặt cho Lâm Xuân thì không biết tại sao lại kinh động Như Gió, nó không cho nàng vào phòng, rống to một tiếng, làm cho cô gái sợ tới mức đánh đổ bồn, tè ra quần, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Lâm Đại Đầu kinh ngạc nói: “Xuân Nhi không có ở nhà, đưa nước rửa mặt gì chứ?”

Sắc mặt Đại mợ xấu hổ, vội nói: “Là ta, là ta kêu Tiểu Liên đưa. Ta nghe trong phòng có động tĩnh, cho rằng Xuân Nhi dậy, nào biết hẳn không ở trong phòng. Ngày hôm qua hẳn trở về muộn như vậy, sao sáng sớm lại đi ra ngoài?”

Lúc này, nếu nàng không ra mặt, danh dự Tiểu Liên sẽ bị hủy.

Hạ Sinh cướp lời đáp: “Mỗi buổi sáng Xuân Nhi đi ra ngoài luyện công.”

Vợ Đại Đầu cũng không nghĩ lại, dậm chân thở dài: “Ái dà, sao vẽ ra nhiều chuyện! Dù hẳn ở trong phòng, đưa nước rửa mặt làm gì chứ, hẳn không biết tự mình ra ngoài rửa sao? Đều quen như vậy, bốn thằng con trai, thân già cõi này của ta sớm mệt chết rồi, còn có thể sống đến bây giờ!”

Đại mợ lúng túng hơn, cười nói: “Đây không phải là... Ta không phải nghĩ đứa trẻ này ngày hôm qua mệt mỏi hết một ngày sao, trở về lại muộn, ta liền...”

Lâm Đại Đầu hoà giải nói: “Sau này phải cẩn thận chút, đừng vào phòng Xuân Nhi. Ta bị con súc sinh này dọa qua vài lần rồi.”

Lâm Xuân dẫn Như gió về phòng, không quở trách nó.

Buổi tối Như Gió đều ở trong sân, nằm tại cửa Tây sương, xem như giữ nhà. Buổi sáng Lâm Xuân vừa ra tới, nó liền đi vào phòng hẳn ngủ. Lúc này, ngàn vạn lần đừng đi quấy rầy nó, bằng không chọc giận nó, nó phát giận. Lâm Đại Đầu bị dọa qua vài lần, giờ không dám vào phòng nữa.

Thấy không sao, đám người Đỗ Quyên không tiện ở lại xem náo nhiệt, bỏ đi.

Vợ Đại Đầu nhanh chóng hối thúc Tiểu Phương, đem Tiểu Liên vào Đông sương thay quần áo, nghỉ ngơi một chút.

Thu Sinh liếc mắt nhìn đại mợ, xoay người ra giếng múc nước rửa mặt.

Vợ Đại Đầu đi đến cửa Đông sương, chợt nhớ tới cái gì, gọi ngược Đỗ Quyên đang đi ra cửa, “Đỗ Quyên, người chờ chút, thím có cái này cho người.”

Đưa Tiểu Liên cho tâu tử nằng đỡ, vừa ngoắc gọi Đỗ Quyên, vừa đi vào phòng bếp.

Đỗ Quyên không biết chuyện gì, vội vàng xoay người tiến vào.

Vợ Đại Đầu từ trong phòng bếp mang ra một cái đĩa gỗ hình hoa mai, trên đó là mười cái bánh trôi lớn, mỗi cái đều to như nắm tay con nít, còn một cái chén lớn, trong bát đựng bột gạo nếp.

Nằng cười nói: “Ăn đồ người làm hoài, cũng nên đưa lại bánh trôi cho các người.”

Đỗ Quyên hỏi: “Buổi sáng đã bao bánh trôi sao?”

Rồi tiếp nhận khay gỗ, không hề đưa đẩy khách sáo.

Vợ Đại Đầu nói: “Là mợ hấn và Tiểu Phương các nàng tới, bằng không ta nào có thời gian rồi chứ, nấu cơm còn không kịp nữa. Tiểu Phương và Tiểu Liên khéo tay, giúp ta làm. Viên này là nhân đường, cái có mũi nhọn nhọn là nhân thịt khô dưa chua hãm. Mỗi dạng năm cái.”

Lại chỉ vào bát nói: “Đây là bột gạo nếp. Người cầm về thích loại bánh trôi nào, tự mình nhồi ăn. Ta biết người làm nhân ngon nhất.”

Đỗ Quyên vội vàng lui về phía sau một bước, nhún nhường nói: “Cái đó thì thôi đi. Có bánh trôi là đủ rồi. Các người không dễ xay gạo nếp, thím giữ lại cho mình ăn đi.”

Vợ Đại Đầu bước lên một bước, cứng rắn cầm chén đưa cho nàng, sáng giọng: “Khách khí với ta làm cái gì! Ta còn có kìa, ngày hôm qua mài hai mươi cân gạo nếp. Tỷ muội các người đều ăn như mè, có thể ăn bao nhiêu? Thu Sinh bọn họ một người ăn bột một ngậm là đủ các người ăn.”

Thu Sinh đang rửa mặt bên cạnh giếng nghe vậy, bật cười.

Đỗ Quyên nghe thấy, quay đầu tròn trắng mắt nhìn hấn, hướng hấn làm cái mặt quý, nói: “Thu Sinh ca ca, bao nhiêu ngày rồi không cạo râu? Người trẻ tuổi là nhìn già như ông chú, lại không để ý, coi chừng không cưới được tâu tử!”

Thu Sinh đang cười bị cứng đờ, buồn bực lâu bầu nói: “Ta có già như vậy sao!”

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ đợi lát nữa sẽ cạo râu.

Đỗ Quyên thấy hấn buồn bực, cười trộm lúm đồng tiền như hoa.

Vợ Đại Đầu bất mãn nói: “Còn không phải là ông chú sao! Phúc Sinh sắp biết nói rồi, không phải là gọi hấn là đại thúc. Hấn cho rằng mình còn nhỏ đó!”

Thu Sinh nghe xong triệt để sụp mặt.

Đỗ Quyên cười nói: “Thím, Thu Sinh ca ca mới hai mươi. Không nhỏ cũng không thể nói già. Thím đừng có gấp, Thu Sinh ca ca như vậy, sao người sợ hấn không cưới được vợ? Ai, không biết bao nhiêu người cầu đó!”

Vợ Đại Đầu nghe xong về mặt tươi cười.

Thu Sinh cũng cười.

Lúc này Lâm Xuân từ Tây sương đi ra, hỏi Đỗ Quyên nói: “Cầm nôi không? Có cần ta đưa qua không?”

Đỗ Quyên vội nói: “Không cần. Ta bung được.”

Lâm Xuân liền vào phòng bếp múc nước.

Đại mợ Thu Sinh đi tới, nhìn Đỗ Quyên, muốn nói cái gì lại nhin xuống. Về mặt nàng có chút bất mãn, có vẻ như không quen nhìn bộ dáng Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên cũng không để ý, cười đối với nàng gật gật đầu, liền đi ra ngoài.

Đi đến cửa viện, thoáng nhìn tường viện bên tay phải, cây đã trở những nụ hoa lớn nhỏ xanh mơn mớn, không khỏi kêu lên: “Yêu, đã ra hoa rồi! Ta còn nói cây của nhà ta tốt, nhìn thấy cây của các người, cảm thấy cây của nhà ta nhỏ hơn.”

Cây hoa này xanh um tươi tốt, đường kính của tán cây sợ có hai mét rộng.

Thu Sinh ở phía sau nói: “Cây này nhiều tuổi hơn.”

Lâm Đại Đầu không biết từ đâu chạy tới, cười nói: “Cây này là năm ấy thím người sinh Thu Sinh ta trồng. Đã 20 năm rồi. Lúc nở hoa người đều đến hái.” Về mặt hấn thân thiện, như muốn cùng Đỗ Quyên nói chuyện.

Đỗ Quyên chỉ gật đầu, đi một mạch về nhà.

Điểm tâm thì Lâm gia ngồi một bàn, Lâm Xuân và Tiểu Liên không có mặt.

Tiểu Phương dọn xong mấy món ăn sáng, lại bung lên một chén bánh trôi trắng mịn như bạch ngọc, cười tiếp đón dượng và biểu ca rất chu đáo.

Đại mợ nhìn lướt qua bàn, hỏi: “Xuân Nhi đâu?”

Vợ Đại Đầu nói: “Đang tắm rửa. Mặc kệ hấn, chúng ta ăn trước.”

Nói xong bung lên một chén canh viên, lại hỏi Tiểu Liên thế nào.

Tiểu Phương vội nói: “Khá nhiều. Ta sẽ bung vào cho nàng ăn. Bác tự mình ăn đi. Các người ăn bánh trôi xem hương vị thế nào, thích ngọt hay mặn, nói với ta, ngày mai ta làm vị khác.”

Rồi mỉm cười nhìn mọi người, cố ý liếc mắt nhìn Thu Sinh.

Mọi người ăn đều nói ngon, nói đều thích.

Thu Sinh không lên tiếng. Hắn gấp chút dưa chua, bung bát đi ra ngoài ngồi xỏm dưới mái hiên ăn.

Ở trong nhà, bởi vì nói tới con hồ kia, đại mợ còn sợ hãi, nói: “Dọa chết người!”

Lâm Đại Đầu dùng đũa gõ mép bát nói: “Đúng vậy! phòng của Xuân Nhi, ta và nương hấn cũng không vào, chỉ có Đỗ Quyên có thể tùy tiện vào. Trong phòng hấn sách nhiều, giấy nhiều, nếu làm rối loạn, làm mất thì nguy rồi. Đều là bản vẽ nhà cửa, đều tính xong xuôi. Mẹ nó cũng không giúp nó dọn phòng. Đều tự hấn thu thập, cũng biến thành sạch sẽ.”

Lời này nghe thập phần ái muội.

Phòng của Lâm Xuân, Đỗ Quyên có thể tùy tiện vào nhưng nàng sẽ không tùy tiện vào.

Nếu Đỗ Quyên có mặt ở đây, nói không chừng muốn cầm đũa gõ vào đầu của Lâm Đại Đầu. Dù sao nàng cũng không sợ hấn, cảm thấy hấn nói chuyện thực dễ bị mắng, cần thu thập.

Lâm Đại Đầu muốn chơi trò ái muội, ước gì người ta đều hiểu sai, khuê nữ Hoàng gia không ai tới cửa cầu hôn là tốt nhất, hấn cao hứng nhất. Mặc kệ như thế nào, trước đem Đỗ Quyên ràng buộc, sau đó cùng nàng từ từ đấu.

Quả nhiên, đại mợ nghe giật mình.

Một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi vợ Đại Đầu: “Xuân Nhi thật cùng khuê nữ Hoàng gia định rồi? Lần trước không phải nói chuyện này không thành sao?”

Lâm Đại Đầu sợ vợ nói lỡ miệng, vội vàng giành nói: “Không phải định là sao? Khi còn nhỏ đã thoả thuận rồi. Lại nói, Xuân Nhi của ta như vậy, trừ bỏ Đỗ Quyên, người khác hấn còn chướng mắt đó.”

Vợ Đại Đầu vội vàng cười nói: “Ai, Ai! Nói xong! Nói xong!”

Khẩu khí không quyết đoán như Lâm Đại Đầu, có chút chột dạ.

Đại mợ còn có chút không tin nhưng không tiện hỏi tới nữa, chuyển đề tài thảo luận bánh trôi, là ngọt ăn ngon hay là mặn ăn ngon, lại khen Tiểu Phương khéo tay.

Hơn nữa nói Đỗ Quyên, bởi lần này trà mới pha ra mang theo mùi hương thanh nhã của trúc, hơn nữa phiến lá thon dài giống như lá trúc, trên núi đó cũng có thật nhiều phượng vĩ trúc, nên đặt tên trà này là “Phượng vĩ trà”.

Qua vài ngày, nàng lại cùng Lâm Xuân đi một chuyến Phụng Vĩ Sơn hái trà.

Phụng Vĩ Sơn, là tên nàng mới đặt cho ngọn núi đó, để dễ xưng hô.

Lần này Nhậm Tam Hòa cũng đi.

Sau khi trở về, lại suốt đêm vùi vào sao trà.

Trong lúc sao trà lại bận rộn thái măng, tui tôm, hái dương xỉ, lại lên núi phụ cận hái trà sao chế, lưu trữ cho nhà mình uống hoặc là đưa thân thích, không có một ngày nhàn nhã.

Đảo mắt đã đến mừng một tháng tư, Lâm gia động công, thỉnh rất nhiều người.

Hoàng gia dĩ nhiên sẽ không đứng nhìn bàng quan, Hoàng Lão Thực ở công trường giúp đỡ, Phùng Thị tới phòng bếp Lâm gia, tỷ muội Đỗ Quyên đồng loạt ở nhà, rửa rau nấu cơm, nấu nước pha trà, bận rộn không ngừng.

Tiểu Phụng, Tiểu Liên, Quế Hương, Nhị Nha, Thanh Hà đều ở bên cạnh.

Lâm gia làm việc hán tử nhiều, lộ tay lộ móng, các thiếu nữ không có phương tiện đi qua, bởi vậy chỉ ở trong sân Hoàng gia làm việc. Bếp chính thì ở Lâm gia, Phùng Thị và những phụ nữ khác đều ở bên kia, Đỗ Quyên các nàng ở bên này xem như trợ thủ.

Nhưng tay nghề nấu cơm của đám người Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi, Quế Hương đều tốt, động tác lại nhanh nhẹn, một ngày qua đi, đám trợ thủ thành chủ lực: tất cả món chính đều từ phòng bếp Hoàng gia nấu ra, do vợ Đại Đầu và đám người Phùng Thị bung đi qua.

Các thiếu nữ tụ tập thành một nhóm, việc nấu cơm cũng đặc sắc. Các nàng vừa nấu bữa ăn chính, lại nghĩ làm ra chút đa dạng bánh bao, sủi cảo, các loại bánh bột, bánh xốp, rau trộn miến, mì xào, cho mọi người đổi món ăn, các hán tử làm việc mừng rỡ, sôi nổi khen ngon, cả người đầy sức lực.

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Đây là nói chúng ta không bằng. Chúng ta đều già rồi, vô dụng.”

Tình hình này, khiêu khích càng nhiều thiếu nữ đến nhà Đỗ Quyên hỗ trợ.

Hỗ trợ là lấy cớ, được vui đùa, lại có thể học tay nghề cơm nước, còn có thể thể hiện thái độ, ai cũng đuổi tới.

Các thiếu nữ tụ tập đông đúc, Hoàng gia không khỏi ồn ào oanh oanh yến yến, cười vang từng trận. Những hán tử cường tráng làm việc ở cách vách, lúc nghỉ tạm ăn gì đó liền ngồi bên sân Lâm gia. Hạ Sinh, Cửu Nhi, Hoàng Tiểu Bảo và một đám thiếu niên sao có thể chịu được, trực tiếp chạy đến Hoàng gia ăn, có thể cùng các thiếu nhân thoại nói giỡn.

Chân Hề Hoa lành không sai biệt lắm, cũng tới rồi.

Bởi chân nàng còn chưa thật lưu loát, Đỗ Quyên an bài nàng làm chút việc không cần đi lại nhiều hoặc đứng yên một chỗ, nhặt rau, hoặc canh chừng lò than bánh rán, bao sủi cảo, làm bánh bột ngô.

Giữa trưa, nàng và Quế Hương cùng mấy cô gái đang ngồi dưới cây đào bóc đậu phộng, Lâm Xuân vội vàng từ cách vách chạy tới, trong tay cầm mấy tấm giấy, thất thanh gọi Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, mau giúp ta tính lại một lần. Hình như nghĩ sai chỗ nào đó.”

Chương 182

Thanh Xuân Đẹp Nhất

Đỗ Quyên xem như chủ sự, đang ở phòng bếp sắp xếp, nghe hẳn gọi vội bước ra.

“Chuyện gì?”

“Chỗ này tính sai rồi. Người giúp ta tính một lần nữa.”

“Chỗ nào?”

“Cửa sổ đằng trước.”

Đỗ Quyên cười to nói: “Đừng đem cửa sổ đến góc tường chứ. Nếu người không tính, bọn họ cũng có thể làm. Người tính toán như vậy, ngược lại bọn họ bó tay bó chân.”

Ở nông thôn xây nhà đâu có chú ý như vậy. Tường xây cao như thế, vị trí cửa sổ ở đâu đều dựa vào nhìn ngắm. Tựa Lâm Xuân như vậy, tính toán tỉ mỉ, bọn họ còn không quen đâu.

Nhưng không có máy tính, toàn dựa vào tính tay, khó tránh khỏi việc sai lầm, đem cửa sổ tính vào góc tường cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Xuân cũng cảm thấy buồn cười, trề môi, bất chấp bị cười, bận rộn bước lên một bước, cúi đầu muốn cùng nàng nói tỉ mỉ. Không ngờ xông đến quá mau, đầu cũng cúi thấp, đụng phải Đỗ Quyên, “đông” một thanh âm vang lên.

Hắn dĩ nhiên không sao, Đỗ Quyên lại “Ai yêu” một tiếng che trán.

Lâm Xuân nhanh chóng đưa tay xoa xoa cho nàng, hỏi “Đụng đầu lắm hả? Có nặng lắm không?”

Đỗ Quyên nghiêng đầu nhường đường: “Không có việc gì. Ta xem xem.”

Lâm Xuân đưa tờ giấy trong tay cho nàng, hai năm rõ mười nói với nàng.

Nói xong, Đỗ Quyên nói: “Ta đi vào tính.”

Lâm Xuân dặn dò: “Người tính xong thì mang đến cho ta. Ta đi trước.”

Vừa nói, vừa vội vàng xoay người, cũng không ra cửa chính mà chạy đến sát tường phía đông, tung người một cái bay vọt qua, thân tư cực kỳ mạnh mẽ. Các thiếu nữ ở phía sau nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm, rồi đồng loạt nở nụ cười.

Quế Hương cười đến khom lưng, nói: “Sao lại gấp đến như vậy chứ!”

Rồi nhìn về phía Hòe Hoa, vẻ mặt phi thường đặc ý.

Hòe Hoa đương nhiên biết vì sao nàng đặc ý như vậy. Đây là đang nói cho nàng biết: nàng nhìn lầm rồi, Đỗ Quyên và Lâm Xuân mới là một đôi!

Trong lòng Hòe Hoa cũng rối rắm khó chịu.

Vừa rồi Lâm Xuân và Đỗ Quyên thân mật, các thiếu nữ nhìn vừa e lệ lại hâm mộ. Hai mắt của nàng đau nhói, tim cũng đau.

Trước đây nàng cũng từng thấy Đỗ Quyên và Lâm Xuân như vậy, hoặc nói bọn họ vẫn luôn chung đụng như vậy. Khi đó tuy nàng kinh dị nhưng không rối rắm. Nhưng hiện tại khác rồi, nàng mỗi ngày một lớn, rồi hương Lâm Xuân động tâm. Nhìn thấy một màn này, tâm như trong dầu sôi.

Nàng năm mơ cũng hy vọng Lâm Xuân đôi với mình giống như đôi với Đỗ Quyên, cho nên mới khẩn cầu Đỗ Quyên dạy nàng toán học. Nhưng Đỗ Quyên lại không chịu dạy. Nàng không khỏi đối với Đỗ Quyên có chút oán hận, cảm thấy nàng không giống như mình tưởng, thẳng thắn chân thành tha thiết, là người lương thiện.

Kỳ thật, nàng không rõ nội tình, oan uổng Đỗ Quyên.

Tuy Đỗ Quyên sợ phiền toái không muốn dạy nàng, cũng là tình hình thực tế không cho phép.

Hòe Hoa nhìn thấy Lâm Xuân yêu cầu Đỗ Quyên tính toán, nhưng Lâm Xuân học được như hôm nay đâu chỉ là một năm công phu, hao tổn rất nhiều tâm lực không nói, dính líu đến toán học đại số vật lý tới mấy môn học. Khúc chiết trong đó, Đỗ Quyên phải nói thế nào cho nàng hiểu đây? Không thể nói cho nàng biết, cũng không có công phu dạy nàng, bởi vậy chỉ có thể chống đẩy.

Hòe Hoa lại cho rằng Đỗ Quyên cố ý tàng tư, sợ nàng học vượt qua nàng.

Nàng khó chịu, Quế Hương lại cao hứng. Cùng mọi người nói là giúp xong, mọi người lại hện lên núi nhật nắm, đào thảo dược, tiếp đến lại cố ý đem lời dẫn đến chuyện hái trà ngày đó:

“Cửu Nhi ca ca nói, chỗ kia rất xa. Trời chưa sáng bọn họ đã bắt đầu đi, mãi cho đến trưa mới đến. Người suy nghĩ xem, Cửu Nhi ca ca bọn họ đi nhanh biết bao nhiêu. Đỗ Quyên nói, may là ta không đi, bằng không phải đến ngày thứ hai mới có thể đến.”

Hòe Hoa lắng lắng nghe, trên mặt giữ nụ cười nhẹ.

Sao không nói đến Lâm Xuân và Đỗ Quyên? Cửu Nhi chính miệng nói cho nàng biết là hấn thích Đỗ Quyên. Bởi vậy, trong lòng nàng thương xót Quế Hương, cũng thực chờ mong, chờ mong tình cảnh nàng thất bại khó chịu.

Lại nói Đỗ Quyên, đem mấy chỗ Lâm Xuân giao phó tính toán lại một lần nữa, quả nhiên có một chỗ tính sai. Tu chỉnh xong liền đưa qua cho hắn.

Sau khi trở về thấy các thiếu nữ tụ tập dưới cây đào líu ríu cười đùa, có người đứng ở trong sân vỗ tay, cười nói: “Các cô nương còn có công phu nói chuyện phiếm nữa? Đừng dây dưa, lập tức phải ăn cơm. Quế Hương, thịt nguội kho đã chín chưa? Nhị Nha, bắt đầu chiên trứng đi. Thanh Hà, người có thể chiên cá rồi. Hoàng Ly, múc thịt kho măng ra. Còn có các người vãi vãi đại tiểu thư, xào rau và canh nên bắt đầu làm... Đến đến đến, đều làm đi! Bên kia chờ chúng ta thi thố tài năng đó!”

Các thiếu nữ lập tức cười vang, như bướm bay về bốn phía, công việc lu bù lên.

Thì ra, các nàng muốn học hỏi tài nghệ nấu nướng lẫn nhau. Hoàng gia có không đủ nồi, bởi vậy mọi người đều mang theo nồi nhỏ và lò than đến, hơn nữa lâm thời dựng bếp, mỗi người đều tuyển một hai món sở trường làm, mỗi ngày đều rất náo nhiệt.

Sau một hồi bận rộn, Đỗ Quyên phân phó Nhậm Viễn Minh qua cách vách kêu ăn cơm.

Vừa nói ăn cơm, đám người vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh vội tới Hoàng gia bới cơm bung thức ăn. Thùng lớn đựng cơm, tô sành to đựng đồ ăn, hai người khiêng về.

Các thiếu niên lại không chịu ở bên kia ăn, như ong vỡ tổ tới sân Hoàng gia.

Tốt xấu gì cũng cố kị hình tượng, muốn cho các thiếu nữ có ấn tượng tốt, đều tới giếng rửa tay rửa mặt, còn đem áo khoác mặc vào.

Thêm đám thiếu niên dương cương này, trong viện nóng hơn. Thanh âm thiếu nữ thanh thúy, xen lẫn thanh âm khàn khàn hoặc hùng hậu hoặc hào phóng của các thiếu niên, tiếng nói tiếng cười, thập phần náo nhiệt.

“Ta dùng cái nồi này bới cơm, đỡ phải vào múc thêm hoài.” Cửu Nhi chỉ vào một cái nồi nói.

Các thiếu niên âm âm cười ha hả.

Quế Hương vội nói: “Cửu Nhi ca ca, người đừng vội nha. Người ngồi vào bàn ăn đi. Còn có nhiều món ăn chưa nấu xong, không chừng phải bày luôn dưới đất. Có cá hấp xì dầu, có gan heo xào, nấm xào cải ngọt... Đều là xào xong ăn ngay, người đừng chạy xa.”

Cửu Nhi nghe xong mắt sáng lên, cũng không cần nồi cát, chạy đến bên bàn ngồi xuống.

Vì thế, các thiếu nữ như bướm xuyên hoa, từng món ăn bung tới bàn. Bung tới còn có thể ngưng ngừng nói tên món ăn, còn nói một tiếng “Đây là

ta làm”, đứng cạnh bàn đợi mọi người thưởng thức, sau đó hỏi hương vị thế nào.

Đều là mười mấy tuổi tiểu cô nương như hoa, huống chi trong núi này nước tốt, dù xấu nhan sắc cũng bình thường, không quá khó coi. Bộ dáng nũng nịu, xấu hổ thập phần chọc người tâm động.

Các thiếu niên không khỏi ý khí nổi lên, mắt như miệng đều được ăn no nhìn ngắm kiêu diễm. Máy người như Hòe Hoa, Quế Hương, Hoàng Tước Nhi được đến khích lệ nhiều nhất.

Một là quả thật thức ăn nấu rất ngon, hai là bởi vì bộ dạng xinh xắn.

Đều ở tuổi hoài xuân, các thiếu niên không tự chủ sẽ có “thêm ân tượng”. Dù sao đây không phải là cuộc thi trù nghệ chính quy, còn có người đẹp kể bên, thức ăn vào miệng cũng trở nên mỹ vị hơn, thật không phải là bọn họ thiên vị.

Trong đó Hòe Hoa làm cá hấp, được các thiếu niên nhất trí khen ngợi, nhưng nàng chỉ nhìn chăm chăm Lâm Xuân, mà Lâm Xuân rất ít nói. Hòe Hoa thấy hần gáp vài đĩa thịt cá ăn, liền kích động mặt đỏ rần.

Hoàng Tiểu Bảo cười đối với Hòe Hoa nói: “Cá Hòe Hoa làm quả thật ngon. Vừa mềm vừa mịn, nước sốt cũng thơm.”

Nhìn về phía Hòe Hoa ánh mắt rất có tình ý.

Hòe Hoa mỉm cười nói: “Không bằng Đỗ Quyên làm.”

Hoàng Tiểu Bảo vội nói: “Đều tốt. Đều tốt.”

Cửu Nhi cũng lớn tiếng phụ họa, Lâm Xuân vẫn không lên tiếng.

Khoe một lần, đồ ăn cũng dọn đủ rồi, các thiếu niên cũng ăn lửng dạ, Cửu Nhi liền hỏi: “Đỗ Quyên đâu? Đỗ Quyên không nấu món nào à?”

Mọi người đều dừng đĩa, bốn phía tìm kiếm Đỗ Quyên.

Tuy ít người đến cửa Hoàng gia cầu thân, không có nghĩa các thiếu niên không có tâm tư. “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Bọn họ đối Đỗ Quyên thủy chung có đặc biệt tình hoài.

Đỗ Quyên đang ở phòng bếp thu xếp. Com nước cho 2 nhà đều do nàng chỉ huy an bài.

Nghe Cửu Nhi gọi, nàng vội chạy đến, ra vẻ cung kính cười hỏi: “Cửu Nhi đại nhân có yêu cầu gì, xin cứ việc phân phó, tiểu nhân sẽ đi làm.”

Mọi người nghe nàng nói rât thú vị, đều cất tiếng cười to. Lâm Xuân cũng ngẩng đầu cười.

Các thiếu nữ đều vây quanh xem náo nhiệt.

Cười xong, Cửu Nhi tặng hăng một cái, uy nghiêm hỏi: “Món ăn người làm đâu?”

Đỗ Quyên: “Món ăn ta làm...” Ánh mắt đảo thật nhanh qua bàn, tay cũng thò ra chuẩn bị chỉ cho mọi người xem.

Kết quả, mắt đều dạo qua một vòng nhưng không tìm được món ăn nàng làm.

Nàng buồn bực nói: “Không phải làm vịt hoang hầm đậu tương sao? Ăn sạch hết rồi?”

Lâm Xuân vội nói: “Không có vịt hoang hầm đậu tương. Có phải người không bụng lên?”

Đỗ Quyên nghĩ lại một lần, kinh hãi nói: “Ai nha, còn đang hầm trên bếp! Không xong, không thể hầm nữa.” Xoay người muốn chạy đi lấy.

Hoàng Ly nghe nàng nói đã nhớ lại, chạy như bay vào phòng bếp bung ra.

Bụng cả nổi lên, Đỗ Quyên vừa mở nắp đậy, vừa phân phó nói: “Lấy cái bát đến, phân một nửa đưa đi bên kia, cho bọn họ cũng nếm thử ta...”

Hai chữ “tay nghề” còn chưa nói ra đã kẹt trong cổ, hai mắt nàng nhìn chằm chằm trong nồi. Từng miếng thịt đen đỏ, từng hạt đậu tương khô cứng, măng khô đã ngâm mềm lại bị nấu thành khô, rất rõ ràng nói cho nàng biết: món này bị khét.

Than củi trong lò bị đốt sạch, bằng không thịt cũng bị cháy thành than.

Quế Hương cả kinh kêu lên: “Khét, Đỗ Quyên!”

Hòe Hoa khẽ cười nói: “Không tính khét, còn có thể ăn.”

Trong lòng mặc danh cao hứng.

Đỗ Quyên cũng biết bị khét, cũng không để ý lắm, không có món của nàng cũng không thiếu đồ ăn. Nhưng vì phát triển không khí, nàng cố ý nói: “Các người biết cái gì, món này chính là như vậy, là ta mới sáng chế ra, gọi ‘Làm nồi vịt hoang đôn đậu tương’. Thế nào là ‘làm nồi’? Chính là nấu khô nồi!”

Tiếng nói vừa rơi xuống, mọi người cười ha ha.

Lâm Xuân mỉm cười gấp một miếng thịt, bỏ vào trong miệng ăn.

Đỗ Quyên theo dõi hẩn hỏi “Như thế nào?”

Vừa dùng ánh mắt uy hiếp: dám nói không tốt, tự gánh lấy hậu quả!

Lâm Xuân bị nét mặt của nàng chọc cười nhưng cố nén, cố ý chậm rãi ăn, từng chút từng chút cắn, chỉ là không lên tiếng.

Mọi người đều theo dõi hẩn, thúc hỏi: “Ăn ngon hay không?”

Cửu Nhi đợi không kịp hẳn trả lời, cũng gấp miếng thịt cắn.

Thu Sinh, Hạ Sinh và Tiêu Bảo sôi nổi thò đũa. Đỗ Quyên muội muội làm, bọn họ có thể không cho mặt mũi sao? Dù đốt thành tiêu thành than cũng muốn thử một miếng!

Ai ngờ Cửu Nhi lớn tiếng khen: “Ăn ngon. Nhai thật thơm!”

Rồi không ngừng bận rộn gấp thêm hai miếng thịt vào trong bát, lại gặm.

Đám người Thu Sinh đều khen không dứt miệng.

Nhóm con gái không tin, cho là bọn họ an ủi Đỗ Quyên.

Những thiếu niên khác vội vàng động thủ, muốn đích thân nghiệm chứng thật giả.

Đỗ Quyên giật mình, cầm đôi đũa lên, gấp một cái chân vịt bỏ vào trong miệng cắn một cái, cắn thật thưởng thức.

Ăn xong, nàng cao hứng cười nói: “Chớ ngáp phải ruồi a!”

Đem còn lại thịt đưa đến bên miệng Hoàng Tước Nhi, “Tỷ, ngươi nếm thử. Thịt chắc, rất ngon miệng, càng ăn càng thơm, có chút giống thịt khô.”

Chương 183

Dựa Thế

Có thể đám người Quế Hương mới tin tưởng, cũng sôi nổi nếm, sau đó đều nói ngon.

Hòe Hoa thất thần nhìn Lâm Xuân, hần đang cười dài nhìn Đỗ Quyên.

Sau bữa cơm, các thiếu niên vừa uống trà, vừa cùng đám con gái nói chuyện phiếm, hỏi thăm lát nữa có điểm tâm ăn, buổi tối ăn cái gì, không nỡ đi bắt đầu làm việc.

Đỗ Quyên tiếp đón đám người Quế Hương thu thập bát đĩa, thúc giục: “Ăn xong rồi còn không nhanh đi làm việc? Lười biếng tán dóc, buổi tối không có đồ ăn.”

Huynh đệ Thu Sinh thấy nàng duy trì Lâm gia như vậy, đương nhiên cao hứng, vội kêu mọi người đi.

Lúc sắp đi, Hạ Sinh đưa cái khăn vải lau mồ hôi cho Hoàng Tước Nhi, cho nàng hỗ trợ giặt sạch.

Hoàng Tước Nhi đáp ứng, lại cầm một cái khăn sạch khác đưa cho hần, thuận tiện thay khăn sạch cho Thu Sinh, Xuân Sinh và Đông Sinh.

Hoàng Tiểu Bảo thấy thế, vội đòi đường tử cho một cái.

Đám người Tiểu Quả Cân không chịu, nói mọi người đềm làm việc như nhau, sao được chiêu đãi khác nhau.

Hoàng Tước Nhi đỏ mặt, nói khăn mặt phát hết rồi, chỉ có mấy cái thôi.

Cửu Nhi đá Tiểu Quả Cân một cước, nói: “Đi thôi! Thường lui tới cũng không thấy người dùng tay khăn. Đều làm việc như nhau, tay áo người không phải là dùng để lau mồ hôi hả?”

Mọi người cười vang, nháo la hét ầm ĩ.

Một lát sau, Lâm Xuân cầm một khối vải bông lớn chạy tới, nói với Đỗ Quyên: “Thừa dịp các nàng đều ở đây, cắt mảnh vải này ra làm khăn mặt chia cho mọi người dùng lau mồ hôi.”

Đỗ Quyên nhận lấy, khen hần nghĩ được chu đáo.

Vì thế, buổi chiều đám con gái lại thêm việc làm khăn mặt.

Bởi vì kết thúc công việc muộn, trời tối còn có thể đốt đuốc sinh hoạt, cho nên cơm chiều cũng kéo dài. Hôm trước có thêm điêm tâm, như là bánh bao, bánh ngô hoặc là miến. Hôm nay là bánh ngô tử và mien xào.

Hai thứ này sau khi chuẩn bị xong, Đỗ Quyên đang muốn kêu người đi gọi đám phụ nữ bên kia qua bung đi, Hòe Hoa vội nói: “Không phải Đông Sinh vừa ở đây sao. Đặt bánh vào rổ, gọi hấn qua bung là được. Mọi người đang bận cơm chiều, cũng khó kêu.”

Đỗ Quyên nghĩ cũng phải, vội kêu Đông Sinh bung đi.

Bát đĩa bên kia có, không cần từ bên này lấy đi.

Đông Sinh liền khiêng đi.

Hấn đi được chốc lát, Hòe Hoa chợt nhớ tới những cái khăn mặt mới làm xong, nói quên kêu Đông Sinh đem qua, nên đứng lên nói muốn đưa đi.

Hoàng Tước Nhi nói: “Chân người không tốt. Kêu Nhị Nha đưa đi đi.”

Hòe Hoa cười nói: “Nhị Nha đang thái rau. Các người đều vội, ta không thể làm việc nặng, chậm rãi đưa đồ đi thì vẫn có thể. Lại không phải xa mười dặm tám dặm, ở cách vách thôi.”

Hoàng Tước Nhi không nói thêm, bởi vì phải cơm tối. Mọi người đều đang bận rộn.

Quế Hương kinh ngạc nhìn Hòe Hoa, luôn cảm thấy cử chỉ của nàng có chút kỳ quái, lại không tiện hỏi, mà cũng không biết hỏi cái gì.

Hòe Hoa liền ôm một bó lớn khăn mặt, từng bước nhỏ từ từ đi về hướng cách vách.

Vào sân Lâm gia đã thấy một đám phụ nữ tụ ở cửa Đông sương nói chuyện.

Nguyên lai, phụ nữ càng thích tham gia náo nhiệt hơn cả đám con gái. Đa số lúc xây nhà, không cần nhiều người tới hỗ trợ nấu cơm, cho nên không thể đều đến. Lại nói, trong nhà các nàng cũng bận rộn. Bình thường làm xong việc nhà, buổi chiều mới đến, hoặc là sớm chút kết thúc công việc ngoài ruộng, xong mới tới Lâm gia nhàn thoải một hồi.

Nương Hòe Hoa là từ ngoài ruộng trở về.

Nàng nghe vợ Đại Mãnh khen đám con gái cách vách, nói bọn tiểu bối này ghê gớm, mỗi người đều biết nấu cơm, bao trọn mọi việc làm cho các nàng không có chuyện làm nên mới có công phu ngồi không nói nhảm.

Bởi vì trong đám thiếu nữ cách vách, khuê nữ của nàng Hòe Hoa nổi danh nhất có thể làm, phẩm chất văn nhã. Hơn nữa diện mạo cũng xinh đẹp như Đỗ Quyên, là chính nàng tự cho là thế, nên rất đắc ý. Bây giờ nàng hòa theo đám đông nói giỡn.

Lại thấy các thiếu niên ngồi tụm một chỗ ăn điểm tâm uống trà, duy chỉ có Lâm Xuân cầm giấy bút đi chung quanh xem xét, một hồi cùng người cách bức tường nói thăm vài câu, một lát lại nói với thợ mộc cần chú ý cái gì, tựa như một đại quản sự. Trông mắt nàng chuyên động, liền có chủ ý.

Nàng nói với vợ Đại Đầu: “Xuân Nhi nhà ngươi thật có tiền đồ, tâm địa cũng tốt. Hòe Hoa nhà ta sẩy chân ngã, may mà hấn tới công trở về. Ta luôn nói ngày nào đó tới cửa cảm tạ, các ngươi lại vội nên không có tới. Không phải vừa lúc sao, vừa nghe nói xây nhà, ta liền cho Hòe Hoa tới, tốt xấu gì cũng có thể giúp một tay, giúp rửa rau cũng tốt.”

Vợ Đại Đầu cả kinh, vội cười khan nói: “Sao ta không nghe hấn nói gì hết vậy? Thật ra điều này cũng không là chuyện lớn gì. Đều ở cùng một thôn, gặp nhau giúp một cái cũng nên. Xuân Nhi luôn đi đón Đỗ Quyên kia, bọn họ thân như huynh muội vậy.”

Nàng cũng học xấu từ chồng mình, lúc nói chuyện thích nói gộp Đỗ Quyên chung với con trai mình, lại sợ làm hỏng thanh danh Đỗ Quyên, bởi vậy luôn nói Đỗ Quyên là khuê nữ của mình, cùng con trai thân như huynh muội. Lúc này rất sợ nương Hòe Hoa xuyên tạc, vội vàng kéo Đỗ Quyên ra ngoài cuộc.

Những phụ nữ khác nhất thời mở to hai mắt. Đây là lần thứ nhất các nàng nghe những lời này.

Sắc mặt Phùng Thị cũng có chút không được tốt.

Nguyên lai ngày đó Lâm Xuân chỉ công Hòe Hoa xuống núi. Lúc ấy ở đó đều là những thiếu nữ thiên chân hồn nhiên, không ai nghĩ nhiều, bởi vậy không truyền ra.

Nhưng cuối cùng có nhiều người biết. Có người lúc lơ đãng nói ra, nương Hòe Hoa nghe xong tinh thần phấn chấn không thôi. Không phải có cơ hội sao, hôm nay nàng cố ý tới cửa lộ khẩu phong cho Lâm gia, thuận tiện tuyên dương việc này.

Nàng nghĩ, dù Hòe Hoa không thể gả cho Cửu Nhi, gả cho Lâm Xuân cũng không sai.

Nói tới việc này nàng liền buồn bực, bởi vì Lâm Xuân còn cùng Đỗ Quyên kéo không rõ.

Gần đây, mọi người đều đồn là Lâm gia đại phòng cũng nhìn trúng Đỗ Quyên, trong lòng nàng khó chịu như trúng ăn ruồi bọ: rõ ràng là Đỗ Quyên chiếm lấy nhà vệ sinh không sót thì, còn không cho người nói.

Thật là sống thấy quỷ!

Con gái không tuân thủ bổn phận như thế sao vẫn có người khen ngợi chứ?

Hòe Hoa của nàng tốt hơn Đỗ Quyên nhiều. Nàng nhất định phải đem việc này quậy cho thất bại!

Nghe vợ Đại Đầu nói như vậy, nàng liền cười nói: “Nên là như vậy, là ân tình nặng mà. May mà bộ dáng Xuân Nhi nhà người ngưi cao mã đại, bằng không người bình thường thật không cõng nổi. Vóc dáng Hòe Hoa nhà ta cũng cao, không thấp hơn Xuân Nhi bao nhiêu, chỉ là dáng người dong dỏng...”

Nàng chỉ lo nói. Những thiếu niên khác nghe xong vẻ mặt khác nhau, Lâm Xuân càng đen mặt.

Đúng lúc này, Hòe Hoa đi vào, một thân quần áo màu phấn nhạt, thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần, làm cho các thiếu niên đồng loạt quay nhìn nàng.

Hòe Hoa nghe nương nói lời này, xấu hổ mặt đỏ bừng.

Lúc này nàng lớn tiếng nói: “Nương, người nói cái gì đó? Ngày đó là Đỗ Quyên cõng ta xuống núi. Sau đó Xuân Sinh bọn họ tới, mới làm cáng khiêng ta trở về.”

Vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn nương mình.

Lâm Xuân quả thật cõng nàng một đoạn đường, nàng cũng rất muốn gả cho hắn, nhưng không muốn lợi dụng chuyện này để đạt mục đích. Bằng không cho dù ép buộc thành công, nàng nhất định sẽ bị Lâm Xuân xem thường. Đây không phải là điều nàng mong muốn.

Đỗ Quyên nói, bất cứ việc gì cần tận lực mà làm, nữ tử càng nên tự mình cố gắng tự lập, cho nên nàng nhất định sẽ vì mình mưu cầu một nhân duyên mỹ mãn như ý. Nàng tin tưởng năng lực của mình.

Nàng không nói cho nương biết, sợ nương mượn cơ sinh sự.

Trước mặt người ta phủ nhận, thậm chí cố ý che dấu việc này, nói là Đỗ Quyên cõng nàng xuống núi, lập tức chiếm được hảo cảm của Cửu Nhi, cảm thấy phẩm tính nàng cao thượng. Ngay cả Lâm Xuân cũng hơi xúc động, sắc liếc nhìn nàng một cái.

Nương Hòe Hoa thấy khuê nữ nổi giận, không dám nói nữa, vội ngượng ngùng nói: “Là Đỗ Quyên cõng? Là nương nghe lầm.”

Nàng cũng là người thông minh, tiện thể xuống đài.

Nghe lâm đương nhiên là không thể nào, bởi vì Lâm Xuân quả thật cõng Hòe Hoa. Vừa rồi nàng nói ra, hiện tại khuê nữ đến phải sạch, người ta chỉ biết khen khuê nữ tốt, nàng mừng rỡ thành toàn.

Quả nhiên, vợ Đại Mãnh nhìn Hòe Hoa khẽ gật đầu. Vợ Đại Đầu cũng thực tán thưởng.

Hòe Hoa đến gần những thiếu niên kia, đối gương mặt tươi cười nói: “Khăn mặt đã làm xong rồi, mỗi người một cái, đều tới lấy đi.”

Mọi người liền đi lên.

Hòe Hoa phân phát cho từng người, lại cố ý nhỏ giọng đối với Lâm Xuân: “Xin lỗi nha Xuân Sinh. Người đừng lo lắng, khuya này ta về nhà sẽ nói với nương, sau này sẽ không như vậy.”

Rồi nhét một cái khăn mặt vào trong tay hắn.

Lâm Xuân nhận, mỉm cười nói: “Không có việc gì. Các nàng đều là như vậy, nói xong, nghe qua cũng coi như xong. Ta sẽ không để ý.”

Trong lòng Hòe Hoa có chút chua xót.

Quả nhiên hắn căn bản không thèm để ý. Như thế cho dù nương nàng mượn việc này đưa ra định thân, hắn chưa chắc chấp nhận. Thực có khả năng đó. May là nàng không có khởi lên tâm tư không nên có, khởi tự rước lấy nhục.

Thất vọng, đồng thời ánh mắt dừng tại cái khăn mặt mới trên cổ Lâm Xuân, không khởi bắt đầu mỉm cười, trong lòng dâng lên một hy vọng ngọt ngào.

Khăn mặt đều như nhau, được cắt đều một dạng.

Nhưng cái của Lâm Xuân là Hòe Hoa tự mình cắt. Trong một góc khăn thêu một đóa nho nhỏ, rất đơn giản hoa hoè, ở rìa khăn còn có chữ “Hoè” nho nhỏ.

Hòe Hoa thân nhiên cười khẽ, cảm thấy phần tâm tư của mình rất lịch sự tao nhã, cũng rất cao minh, khác với nương thô bỉ và nông cạn.

Nàng rất có lòng tin, chỉ cần có thời gian, nàng nhất định thông qua sự cố gắng của mình từng chút từng chút chiếm lấy tâm của Lâm Xuân, cuối cùng đẩy Đỗ Quyên ra ngoài, đổi thành nàng Hòe Hoa.

Nghĩ xong, nàng cười hỏi mọi người: “Món miến thế nào?”

Mọi người đều nói ăn ngon, Hoàng Tiểu Bảo khoa trương nói: “Chỉ là hơi ít, một người mới được nửa bát, ăn rồi không khác gì chưa ăn, bụng còn đói.”

Hòe Hoa thanh tú mím môi cười, nói: “Miến do Đỗ Quyên xào, dĩ nhiên ngon.” Nhìn nhìn Hoàng Tiểu Bảo, lại nói: “Đang nấu cơm tối, Tiểu Bảo ca ca gấp cái gì.”

Hoàng Tiểu Bảo nhìn nàng cười đến hoa mắt, ngượng ngùng sờ đầu một cái.

Hòe Hoa nhìn về phía Lâm Xuân, thấy biểu tình hiểu rõ của hắn, trong lòng khẽ nhúc nhích; lại nghe Cửu Nhi nói: “Ta ăn một miếng là biết Đỗ Quyên xào. Hòe Hoa, bánh bột ngô này là giường lò nhà ai?”

Hồ Hoa mới hiểu được, vì sao Lâm Xuân có biểu tình kia.

Trong lòng nàng chua xót, nhìn chăm chăm bánh ngô trên tay Lâm Xuân, nhẹ giọng nói: “Bánh bột ngô... là giường lò của ta. Các nàng nói chân ta không thể động, có kiên nhẫn từ từ sấy giường lò. Hương vị thế nào? Không ngon như Đỗ Quyên làm. Bánh giường lò Đỗ Quyên rất thơm.”

Nàng nói chuyện nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lâm Xuân.

Lâm Xuân thì không cần không nói.

Hắn đang ăn bánh bột ngô, Hồ Hoa chờ hắn đánh giá. Nếu hắn không lên tiếng, chẳng phải là chấp nhận lời Hồ Hoa nói “Không ngon bằng bánh Đỗ Quyên làm”, cũng quá làm cho nàng khó chịu. Vừa rồi trước mặt người ta nàng đính chính lời của nương nàng nói, rồi hướng hắn xin lỗi. Lúc này hắn phải nể tình.

Bởi vậy, hắn cười nói: “Vô cùng ngon. Bên ngoài khô vàng xốp giòn, bên trong dầu vừa vụn chảy ra, vừa thơm vừa toi.”

Chương 184

Bảo Lưu Dấu Gốc Của Ân Triện

Hồe Hoa thấy hần cười với mình, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, trong lòng bị vui sướng nhồi đầy, nhất thời đỏ bừng mặt, cúi đầu lộng vạt áo, ngại ngùng nói: “Nào có ngon như Đỗ Quyên làm! Nàng phải dạy ta vài lần. Ta chính là dốt.”

Cùng Đỗ Quyên thân cận là có thể thân cận Lâm Xuân.

Nàng nói tới nói lui đều cho thấy, mình do Đỗ Quyên một tay dạy dỗ.

Quả nhiên Lâm Xuân cười nói: “Rất khá, không kém hơn Đỗ Quyên làm.”

Hồe Hoa xấu hổ cười, nhìn thiếu niên.

Vừa rời ở cách vách, rất nhiều thiếu nữ tụ tập tại một chỗ, khắp sân muôn hồng nghìn tía, người ta nhìn hoa cả mắt, bởi vậy không cảm thấy nàng đặc biệt. Hiện tại, nàng đứng ở công trường phụ cận, chung quanh đều là hán tử và thiếu niên làm việc, nàng tựa như một bông hoa trong rừng cây, gây nhiều chú ý.

Tuy xấu hổ lại không xấu hổ, đứng sừng sững như ngọc, trên mặt mang nhợt nhạt cười khẽ, má lộ ra 2 lúm đồng tiền nhỏ, đừng nói Hoàng Tiểu Bảo, ngay cả Thu Sinh cũng nhìn thêm hai mắt, những thiếu niên khác càng si mê hơn.

Trong lòng cao hứng, Hồe Hoa liền hỏi mọi người: “Các người muốn ăn cái gì? Nói cho ta biết, ta nói với Đỗ Quyên. Nàng chuyên môn quản việc này. Nếu tối nay làm không kịp, ngày mai làm cũng thế.”

Lâm Xuân vội nói: “Đúng. Các người muốn ăn cái gì thì nói với Hồe Hoa đi.”

Đỗ Quyên ra mặt quản lý hậu trù, nương hần không cần quan tâm. Tối qua cha mẹ hần còn nói, Đỗ Quyên dẫn đầu một đám thiếu nữ an bài cơm nước ai cũng khen, còn tiết kiệm đồ ăn, thịt, bột gạo, cho nên hôm nay dứt khoát đem tất cả đồ giao cho bên kia làm, nhóm phụ nữ bên này chỉ nấu cơm, nấu nước, rửa bát đĩa và những việc vặt.

Lời Lâm Xuân nói làm tim Hồe Hoa nhảy nhót lần nữa.

Các thiếu niên liền đề nghị đủ thứ. Có người nói thích ăn miến xào. Kẻ thì nói buổi sáng muốn uống cây dầu sỏ ăn bánh ngô, người nói muốn ăn sủi cảo ...

Hòe Hoa mỉm cười nghe, yên lặng nhớ.

Có lẽ là tâm tình tốt, nàng càng thấy mình tai thính mắt tinh, tâm tư linh động. Thấy bên chân có một gỗ nhỏ, khom lưng nhặt lên, cười đối với Cửu Nhi và Lâm Xuân nói: “Xem cái này, có giống Đổ Quyên vẽ con heo nhỏ không?”

Các thiếu niên ngồi trong phòng chính phụ cận công trường, bên cạnh là nơi thợ mộc làm việc, để mấy cái băng ghế, có mấy cây to, lại chất đống rất nhiều ván gỗ. Hòe Hoa nhặt khối gỗ đó, chính là vật liệu thừa thợ mộc cưa xuống.

Nói khối gỗ giống như heo con, đầu tiên là Hoàng Tiểu Bảo buồn bực, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới cũng không nhìn ra hình con heo. Quế Hoa phớt xuy một tiếng cười.

Lâm Xuân cũng cười, gật đầu nói: “Là có chút giống.”

Chưa thấy qua nhân vật hoạt hình Đổ Quyên vẽ, thì không cách nào tưởng tượng ra được.

Hòe Hoa cầm khối gỗ trên tay lật qua lật lại xem, lại nhìn nhìn Lâm Xuân, tiếc rẻ nói: “Quá bận rộn, bằng không xin người giúp một tay làm con heo con, khẳng định chơi vui. Sợ là tốn không ít thời gian.”

Ai ngờ Cửu Nhi cười nói: “Có gì khó đâu. Chỉ bằng tay nghề của Lâm Xuân, ba nhát đao là làm thành, chậm trễ không bao nhiêu công phu.”

Lâm Xuân vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng bây giờ không tiện chối từ, bởi vậy nói: “Là không khó khăn. Ta giúp người làm.” Ngoắc gọi Đông Sinh lấy thùng dụng cụ của mình đến.

Vừa rồi Hòe Hoa hỏi có tốn thời gian, hẳn khó trả lời, bởi vì hẳn liếc mắt nhìn ra, làm cái này kỳ thật không tốn thời gian, một hồi có thể hoàn thành. Sở dĩ khối gỗ đó giống con heo hoạt hình Đổ Quyên vẽ, vì trên chóp lộ ra 2 mảnh tròn tựa, giống lỗ tai heo, phía dưới cũng có 2 cái lỗ thủng, giống như mắt heo. Hẳn chỉ cần tạc thêm hình là có thể làm ra một con heo ngây thơ khả ái.

Đợi thùng dụng cụ lấy đến, Lâm Xuân cũng ăn xong bánh trên tay. Mở thùng lấy ra đao nhỏ và dụng cụ khác, hẳn thật nhanh tạc hình.

Chỉ thấy vụn gỗ tung bay, khối gỗ kia dần dần biến hóa.

Hoàng Tiểu Bảo xem choáng váng, càng nhích càng gần, rồi chạm trán Lâm Xuân.

Hòe Hoa đứng ở một bên nhìn xem, mừng rỡ nói: “Đợi làm được, Đổ Quyên và Quế Hương khẳng định thích, không chừng giành giật với ta.”

Đang bận rộn, Lâm Xuân nghe xong mỉm cười, nói: “Đổ Quyên sẽ không.”

Hắn học nghề, đầu tiên đã điêu khắc một bộ 12 con giáp cho Đỗ Quyên. Có đồ tốt rồi, sao nàng đồ mắt món đồ nhỏ này của Hòe Hoa.

Cửu Nhi cũng ha ha cười nói: “Quê Hương mới không hiếm lạ cái này đâu. Nàng có hai rương đồ chơi, đều là ta khi còn nhỏ chơi còn lại, so với cái này tốt hơn nhiều.”

Hòe Hoa vốn cố ý nói như vậy. Kết quả nghe xong lời này trong lòng ghen tỵ.

Lại chột nghĩ, Quê Hương có đồ chơi, nàng cũng không hiếm lạ. Cái này do Lâm Xuân tự tay giáp mặt vì nàng điêu khắc, có thể giống nhau sao?

Nghĩ thế, nàng liền ngọt ngào cười.

Thấy có người đứng dậy đi làm việc, nàng lo âu nói: “Xuân Sinh, đã bắt đầu làm việc rồi. Đơn giản một chút đi, đừng chậm trễ việc.”

Nàng càng nói như vậy, Lâm Xuân càng không tốt bỏ mặc. Lại nói, hắn giỏi nhất là nghề mộc, một khi ra tay vạn lần cũng không có đạo lý qua loa hoàn thành.

Nhưng hắn từ trước đến giờ đầu não linh hoạt, tâm tư một chuyên, liền có biện pháp: đứng dậy cưa mảnh gỗ này ra làm hai, dùng cái bào bào phẳng, phía dưới điêu thành một cái bệ hình vuông, lại dùng dao như bút, thật nhanh khắc chữ “Hòe”, hình thành một cái ấn triện hình đầu heo.

Nàng biết Quê Hương có thật nhiều đồ tốt nên cố ý hào phóng nhường cho. Nếu Quê Hương không cần thì thật là tốt; nếu Quê Hương muốn, Cửu Nhi và Lâm Xuân sẽ trách cứ nàng bá đạo, nói trong nhà nàng có thật nhiều thứ tốt, còn cùng người khác đoạt cái này.

Quê Hương nghe nói làm cái này, yên lòng bĩu môi nói: “Khắc tên của người, ta muốn làm cái gì? Nhà ta cũng có thật nhiều đồ chơi, đều do ông ngoại ta làm, mới không hiếm lạ cái này.”

Hòe Hoa cười nói: “Ai có thể cùng người so chứ. Cha có thể làm, ông ngoại cũng có thể, trong nhà ăn ngon uống ngon đồ chơi xếp thành núi.”

Mặc dù là lấy long nhưng làm cho Quê Hương nghe thất thật lọt tai.

Hòe Hoa đạt thành tâm tư, không chọc người phiền thêm, kéo Quê Hương nói: “Chúng ta đi thôi, bọn họ còn phải làm việc nữa.”

Rồi xoay người lại thu thập bát đĩa.

Vợ Đại Đầu nhìn thấy vội chạy tới ngăn cản, nói các nàng rửa rau nấu ăn bận rộn cả nửa ngày, việc rửa bát để các nàng làm, còn nói chân Hòe Hoa còn chưa khỏe hoàn toàn, xách không nổi mấy thứ này.

Nhóm phụ nữ đều sôi nổi đứng dậy, nói đúng là như vậy.

Vợ Đại Mãnh nhìn thấy Quê Hương, nắm tay hỏi han, thập phần thân mật.

Trong lòng nàng rõ ràng, Cửu Nhi và Đỗ Quyên không thành, bởi vậy hướng vào cô cháu ngoại này làm con dâu, đối đãi với nàng dĩ nhiên bất đồng.

Nương Hòe Hoa nghe nàng hỏi món ăn cho buổi tối, muốn khoe khoang năng lực của khuê nữ nàng, cũng chen vào thuyết tam đạo tứ, giống như nàng là quản sự nhà bếp vậy.

Hòe Hoa nghe không vô, lời kéo nàng đi ra ngoài, vừa nói: “Nương, thái dương đã xuống núi, nên về nhà nấu cơm. Một lát nữa ta cũng muốn về nhà...”

Quế Hương cũng cùng mợ lên tiếng tiếp đón đi.

Nhìn theo bóng dáng hai mẹ con, vợ Đại Mãnh nói với vợ Đại Đầu: “Hòe Hoa thật không sai, chỉ là lão nương không ra gì.”

Đáng tiếc, nếu không Hòe Hoa cũng xứng với Cửu Nhi của nàng.

Vợ Đại Đầu gật đầu nói: “Cũng phải. Vừa rồi nàng nói này nọ làm ta sợ nhảy dựng. May mà Hòe Hoa tới, bằng không, Xuân Nhi muốn phát tác.”

Vợ Đại Mãnh khinh miệt nói: “Chút tâm tư của nàng ai nhìn không ra? Vừa rồi Hòe Hoa giận đến mặt đỏ lên. Nương không đúng đạo, trai gái đều thấp hơn người khác một khúc.”

Nói là nói như vậy, trong lòng không thể không thừa nhận, Hòe Hoa có thể làm lại hào phóng, cũng không kém người ta.

Vợ Đại Đầu hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, liền nhỏ giọng nói: “Ta cùng hẳn cha giúp Thu Sinh định cháu gái nhà mẹ đẻ, bằng không Hòe Hoa thật không sai, Thu Sinh mới có thể để ý...”

Lời còn chưa dứt, vợ Đại Mãnh liền lắc đầu nói: “Người nghĩ cho tốt, người phụ nữ kia tâm rất lớn, sẽ không vui vẻ đâu. Nàng kiến thức hạn hẹp, cảm thấy tay nghề Thu Sinh không bằng Xuân Nhi kiếm tiền nhiều nên mới nhìn chăm chăm Xuân Nhi. Nàng coi trọng Cửu Nhi, cũng là thấy Cửu Nhi học võ công với Nhậm huynh đệ, trong thôn người sẵn thú bình thường không cách nào so sánh được. Đừng nói người giúp Thu Sinh định Tiểu Phương, dù tính không định thì chớ cùng nhà nàng kết thân, hai người cũng phiền phức. Cô của Cửu Nhi cũng là mối phiền phức nhất của đường ca tẩu này.”

Vợ Đại Đầu nghe xong đầy mặt thất vọng.

Kỳ thật, việc hôn nhân Thu Sinh còn chưa định đâu. Nàng và Lâm Đại Đầu là muốn định Tiểu Phương, xem ra Thu Sinh cũng không mấy vui vẻ, cho nên nàng mới dùng lời thăm dò.

Nghe ý tứ của đại tẩu, xem ra là không thích hợp, nàng liền ngừng tâm tư.

Lại nói Hòe Hoa và Quế Hương trở lại sân Hoàng gia, rất nhanh nhóm thiếu nữ đều biết Lâm Xuân vì Hòe Hoa điêu khắc ấn triện. Mọi người tâm tư bất đồng.

Hoàng Tước Nhi không biết tâm tư chân chính của Đỗ Quyên, nhận định muội muội sẽ gả cho Lâm Xuân, bởi vậy nhìn về phía Hòe Hoa ánh mắt rất bất mãn, lại không thể nói cái gì.

Hòe Hoa thấy những người ghen tị cố ý trước mặt Đỗ Quyên nói không ngừng, liền cười nói: “Đỗ Quyên mới không hiếm lạ cái này đâu. Nàng và Lâm Xuân như huynh muội ruột thịt, muốn cái gì, Lâm Xuân còn không lập tức làm cho nàng, còn làm dụng tâm cẩn thận nữa. Không giống ta, vốn không dám phiền toái Lâm Xuân, là Cửu Nhi nói thứ này không tốn thời gian, hẳn mới giúp ta làm.”

Chương 185

Khắc Khẩu

Quế Hương lập tức nói: "Đúng vậy! Đỗ Quyên muốn cái gì, Lâm Xuân dù không có nhà ở cũng sẽ lập tức giúp nàng làm. Cái của người chỉ là thuận tay làm."

Lúc này nàng phục hồi lại, cảm thấy Lâm Xuân giúp Hòe Hoa làm thứ này không thỏa đáng, bởi vậy cố ý dùng lời áp chế nàng. Vốn nàng sẽ nói khó nghe hơn, nhưng Hòe Hoa cũng thừa nhận Lâm Xuân và Đỗ Quyên quan hệ thân mật, nàng liền buông tha nàng.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, trong miệng Hòe Hoa "thân huynh muội" có ý khác.

Hòe Hoa thấy, kích động không thể tự kiềm chế, thiếu chút nữa nín hơi.

Một cái ấn triện như vậy, thật có ý nghĩa hơn một con heo thông thường.

Nàng không chút do dự tin tưởng: trời cao cũng đang tác hợp nhân duyên của nàng, thuyết minh nàng nhất định có thể gả cho Lâm Xuân. Hôm nay, nàng thu hoạch quá lớn!

Nàng dùng tay vuốt ve cái bệ có chữ, lẩm bẩm nói: "Cám ơn người, Xuân Sinh."

Nàng cảm thấy hốc mắt nóng lên, không dám ngẩng đầu, sợ Lâm Xuân nhìn thấy mình luống cuống rơi lệ, sẽ phát hiện tâm tư của mình.

Lâm Xuân không thèm để ý nói: "Không có việc gì."

Hoàng Tiểu Bảo kéo hắn, ra vẻ hỏi hắn sao luyện thành công phu thuần thực như vậy, còn nói muốn cùng hắn học tập.

Đang nói giỡn, Quế Hương đi tới.

Nàng đến cùng không yên lòng người đường tử này, muốn xem xem nàng làm cái gì.

Bình thường hai tử muội thích so đấu. Ngày đó Hòe Hoa nói một hồi, hại Quế Hương đau khổ cả một ngày, trong lòng nàng có chút phòng bị Hòe Hoa, sợ nàng giở trò, bởi vậy mới theo tới xem.

Xa xa nhìn thấy Hòe Hoa và Cửu Nhi, Lâm Xuân ghé vào một chỗ, giống như đang nói chuyện thú vị gì đó, trong lòng nàng mất hứng, vội chạy tới, có ý lớn tiếng hỏi: "Làm cái gì vậy, Hòe Hoa? Sao bọn họ không làm việc lại chơi với người vậy?"

Cửu Nhi vội nói: "Nói bậy cái gì! Ai chơi? Bất quá là nghỉ một lát, ăn chút gì đó. Sao người tới đây?"

Quế Hương mất hứng nói: "Sao ta không thể lại đây? Chỉ cho nàng đến."

Hòe Hoa vội kéo Quế Hương, đem chuyện Lâm Xuân điêu khắc con heo hoạt hình nói cho nàng. "Người thích thì cho người."

Đương nhiên, lời của nàng cũng làm cho Hòe Hoa khó chịu, vui sướng được ấn triệu nhật vài phần, cảm thấy tiền đồ xa vời như trước.

Đỗ Quyên lại không có nghĩ nhiều.

Trong quá trình Lâm Xuân học tập, từng làm qua các loại các dạng dụng cụ mộc và đồ chơi, bằng không cũng không luyện ra thành quả như vậy. Hắn làm những thứ kia, rất nhiều người đều được, Quế Hương có rất nhiều. Nay hắn giúp Hòe Hoa điêu một cái của ấn triệu, nàng có gì mà nghĩ nhiều? Lại nói, nàng cũng hy vọng nhân duyên Lâm Xuân mỹ mãn, nếu Hòe Hoa có thể làm Lâm Xuân động tâm, nàng mong ước hắn cao hứng.

Nhưng trước mắt, đám nha đầu làm sao thế này?

Dù nàng không lưu tâm cũng nhìn ra không đúng.

Còn có, Quế Hương nói cũng quá khoa trương. Nàng có sức quyền rũ lớn như vậy sao, nói thêm một câu có thể làm cho Lâm Xuân buông bỏ việc xây phòng?

Dù là vợ cũng không thể như vậy.

Nàng nhìn Quế Hương cười nói: "Quế Hương, người là đang khen ta hay vẫn là mắng ta vậy? Ta khác người lắm sao mà muốn Lâm Xuân không xây phòng giúp ta làm này nọ?"

Quế Hương le lưỡi, cười nói: "Ta chỉ suy luận thôi."

Đỗ Quyên nói: "Đó cũng không thể nào! Lâm Xuân không bị khùng, dù chiều cô người muội muội kết nghĩa này, cũng không thể bỏ nhà đến giúp ta. Nếu thật làm như vậy, Đại Đầu bá bá còn không đánh gãy chân của hắn."

Hòe Hoa cười nói: "Quế Hương muốn nói Lâm Xuân đãi người đặc biệt bất đồng."

Đỗ Quyên nói: "Dù bất đồng cũng sẽ không làm như vậy."

Nói xong, đổi đề tài, phân biệt hỏi trong tay việc mọi người chuẩn bị ra sao. Lại an bài làm món nào trước, món nào sau, bỏ lại đề tài vừa rồi.

Hòe Hoa có chút không cam tâm, vừa nghi hoặc.

Nàng nói như thế, một nửa là muốn đùa Đỗ Quyên trước mặt người làm sáng tỏ quan hệ với Lâm Xuân, tốt nhất lại cường điệu nàng không hề muốn gả cho Lâm Xuân. Ai ngờ Đỗ Quyên lại công nhận Lâm Xuân đối đãi với nàng bất đồng, căn bản không để ý người bên ngoài nhìn nàng như thế nào.

Nàng liền mê mang.

Chẳng lẽ Đỗ Quyên đôi ý?

Hay là nàng thích được Lâm Xuân nâng niu như vậy?

Đỗ Quyên không đôi ý, cũng không muốn chiếm lấy Lâm Xuân, muốn hắn vẫn nâng niu mình, chỉ là làm sáng tỏ lời nói năm xưa, lại không thể hơn nữa, nhất là bây giờ bọn họ đều lớn.

Thanh giả tự thanh, nàng và Lâm Xuân không định thân, điểm ấy người cả thôn đều biết, người đến Lâm gia cầu thân cũng rất nhiều.

Nếu nàng mãi đi giải thích chuyện này, tương đương nói với người khác là Lâm gia vẫn dán lấy Hoàng gia, Lâm Xuân vẫn mong chờ nàng, Đỗ Quyên, mà Hoàng gia chưa từng đem Lâm gia để vào mắt, đó không phải là sỉ nhục Lâm gia mặt mũi sao!

Lại nói, Đỗ Quyên cũng cảm thấy không có gì để làm sáng tỏ. Đây vốn là sự thật.

Lâm Xuân vốn dĩ nàng bất đồng. Chẳng những như vậy, nàng dĩ Lâm Xuân cũng bất đồng, vì sao phải phủ nhận?

Về phần tâm tư những người đó, nàng mới mặc kệ đâu.

Nếu Lâm Xuân coi trọng người nào, tự nhiên sẽ giải thích rõ. Nếu Lâm Xuân chường mắt những người đó, vì sao nàng phải giải thích với những người không liên quan?

Mấy năm gần đây nàng vẫn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, cũng dặn dò cha mẹ không cần phản ứng những người dò hỏi, cũng không phải là nhắm vào Hòe Hoa.

Đỗ Quyên không muốn nói, nhóm con gái lại không buông.

Đều mười mấy tuổi, có người nhỏ hơn. Dù không phải vì tình, cũng sẽ vì mặt mũi, vì tranh một ngụm con giận không đâu, nói chút nhàn thoai linh tinh.

Không phải đây sao, Tiểu Phương đối với Hòe Hoa thập phần chường mắt.

Nàng tự giác muốn gả cho đại biểu ca Thu Sinh, tương lai cùng Hoàng Tước Nhi là chị em dâu. Bởi vậy cố ý cùng nàng thân cận, vẫn sinh hoạt chung.

Bởi thấy sắc mặt Hoàng Tước Nhi không tốt, nàng liền nhỏ giọng thăm thì nói Hòe Hoa si tâm vọng tưởng, nói nàng chính tai nghe dựng nói, Xuân Nhi chỉ nhận Đỗ Quyên, sẽ không cưới người bên ngoài.

Hoàng Tước Nhi nghe xong không lên tiếng, bắt quá lại mím môi cười.

Bởi phòng bếp, nồi và bếp bị đám người Thanh Hà chiếm, hai nàng không có chỗ nấu ăn, nên bị Đỗ Quyên an bài ở bên ngoài đắp lùm thời nồi và bếp.

Đang bận, Thanh Hà từ trong phòng bếp chạy đến, cười hỏi: "Quế Hương, thịt đã thái xong chưa? Ta muốn dùng đó!"

Quế Hương nghe xong vội vàng, dậm chân nói: "Ta đang băm thịt, các nàng chờ nhồi thịt bánh trôi, chưa kịp. Người cần liền sao? Đợi một chút có được hay không? Ta thái nhanh lắm."

Thanh Hà cười nói: "Cần xào rau, người nhanh chút đi."

Tiểu Phương vội nói: "Ở đây có thịt thái chỉ, Thanh Hà, người cầm dùng đi."

Thanh Hà lắc đầu nói: "Vậy thì không được. Ta cần thịt thái lát xào măng tây, đánh canh."

Tiểu Phương không nhịn được nói: "Dùng thịt gì mà không giống nhau. Chúng ta nông dân sao chú ý như vậy! Nhà cô cho dù khá giả, cũng chịu không nổi ăn như vậy đâu. Còn chưa tới lúc thượng lương (hoàn công, xây nhà xong), chúng ta tiết kiệm chút đi."

Tính tình Thanh Hà nóng nảy, vừa nghe liền nổi nóng, nói ngay: "Yêu, Tiểu Phương tử còn chưa vào cửa Lâm gia đã lên giọng rồi? Còn chưa biết có vào được không. Đợi vào cửa rồi hãy nói lời này đi."

Nhất thời mặt Tiểu Phương đỏ bừng, đứng dậy chất vấn: "Ta có vào được hay không mắc mớ gì tới người? Muốn ăn thịt, người về nhà ăn đi, đừng cầm đồ nhà cô cô. Ta không tin nhà người làm như vậy!"

Thanh Hà nói: "Ta nói thế nào? Không phải làm cho một mình ta ăn. Người muốn lắm miệng ở đây, trái một câu "Cô cô", phải một câu "Cô cô". Ở đây ai không là thân thích Lâm gia, là tam thúc ta đó. Ai so với ai họ hàng xa hơn?"

Tiểu Phương nói: "Ta đang nói thịt, ai cùng người so thân thích xa gần chứ!"

Thanh Hà nói: "Thịt làm sao? Ta muốn thịt xào đồ ăn làm canh, lại không đào thịt trên người, người đau lòng làm cái gì?"

Đám con gái vội khuyên, nghe loạn hơn.

Hòe Hoa xen vào nói: "Thanh Hà, Tiểu Phương tử, hai người các người đều sai, kỳ thật không có gì."

Nói xong đối Tiểu Phương cười nói: "Tiểu Phương tử, Thanh Hà không phải chỉ đòi thịt xào đồ ăn. Mặc kệ thịt gì, ai cũng có thịt để dùng. Thịt kia mềm nhất, xào rau làm canh đều ngon, cho nên Đỗ Quyên đặc biệt chừa lại, muốn Thanh Hà làm hai món ăn."

Thanh Hà nghe xong rất cao hứng, giương cằm lên háy Tiểu Phương, hừ một tiếng, thậm chí nói: "Nàng mới không hiểu mấy thứ này!"

Ai ngờ Hòe Hoa lại chuyển hướng Tiểu Phương nói: "Tiểu Phương tử cũng hảo tâm, nói tiết kiệm chút cũng đúng, cũng không có ý trách Thanh Hà. Chúng ta

nên giúp chủ nhà tiết kiệm chút, có phải không? Đều đừng làm rộn nữa, gần tới giờ cơm tối rồi."

Tiểu Phương nghe Hòe Hoa giải thích xong, lại thấy dáng vẻ đặc ý của Thanh Hà, thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng đều mang ý buồn cười, tựa hồ nói nàng ở không đi gây sự, nhịn không được nổi giận.

Nàng chỉ vào mặt Hòe Hoa nói: "Yêu, ở đâu ra một thanh quan, nói rất hay rất công bình. Xuân Nhi bắt quá là thuận tay giúp người làm một món đồ chơi, lại không đặt sính lễ, liền dát vàng lên mặt mình, làm người hoà giải. Cũng phải nhìn xem mình có phúc khí đó không. Si tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền!"

Thanh Hà cũng rất không thích Hòe Hoa ba phải, hai mặt lấy lòng, cũng chất vấn: "Hòe Hoa, người có ý tứ gì? Chúng ta sao không tiết kiệm? Lại không phải đòi hỏi gì, không phải đều dùng mấy thứ này nấu ăn."

Hòe Hoa tức giận đến giật mình, mắt cũng đỏ.

"Sao ta dát vàng trên mặt mình chứ? Ta lại chưa nói cái gì."

"Chưa nói cái gì? Chút tâm tư kia của người ai chẳng biết chứ! Hừ!"

Nếu ở trường hợp khác, với tính tình của Quế Hương chắc chắn sẽ đứng ra nói lời công đạo, nhưng Thanh Hà và Tiểu Phương đều là thân thích Lâm gia, nàng không tiện giúp người nào; lại thấy kéo đến việc hôn nhân của Thu Sinh và Lâm Xuân thì càng không dễ nói ai đúng ai sai, nên chỉ nói: "Đừng ồn nữa".

Hoàng Tước Nhi vốn không thích nói nhiều, huống hồ nghe đám con gái nói thập phần khó nghe, cũng không dám khuyên. Tuy nàng tuy rằng đã cùng Hạ Sinh định thân, còn chưa thành thân đâu, nếu lảm miêng, không khéo cũng giống như Thanh Hà vừa rồi mắng Tiểu Phương: "Còn chưa vào cửa đâu, đã thay Lâm gia đương gia" cái gì, đó không phải là tự thảo phiền chán.

Đám người Nhị Nha càng không dám lảm mồm. Các nàng không phải thân thích Lâm gia, không có tư cách nói chuyện.

Bởi vậy, tranh cãi qua lại trở thành gây lớn: Tiểu Phương đem hỏa khí tát lên người Hòe Hoa, châm chọc nàng si tâm vọng tưởng. Tuy Hòe Hoa vẫn tĩnh, nhưng nào phải đèn cạn dầu. Hơn nữa Thanh Hà thỉnh thoảng lại chọc Tiểu Phương vài câu, lại cười nhạo Hòe Hoa ba phải, Tiểu Liên lại giúp Tiểu Phương biện giải, thế là thành một trận hỗn chiến.

Không ai dám quản, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Hoàng Ly.

Hai ngày nay có rất nhiều thiếu nữ đến giúp đỡ nên Đỗ Quyên không cần nàng giúp, cho nàng đến nhà tiêu di chiếu khán hai huynh muội Viễn Minh và Viễn Thanh, thuận tiện đọc sách viết chữ. Đọc sách mệt mỏi, bọn họ cũng trở về giúp vui.

Nàng trở về đúng lúc Hòe Hoa cầm cái ấn triện về, làm cho mọi người đều vây quanh xem, Hoàng Ly liền để ý.

Nàng không giống 2 tỷ tỷ. Nàng rất tâm nhãn.

Ở trong lòng của nàng, Lâm Xuân chính là nhị tỷ phu của nàng. Nhị tỷ nói cái gì "Việc hôn nhân có Ngự nương sắp xếp, thuận theo tự nhiên", nàng cũng cho rằng đó là cùng Lâm Xuân. Cho nên, Hòe Hoa nói chuyện, Đỗ Quyên có lẽ không thềm để ý, nàng lại quan tâm.

Không thể không nói, con gái rất mẫn cảm, tuy không thể thấy rõ ràng dụng ý chân chính của Hòe Hoa, nhưng nhìn ra nàng không bình thường, cho nên vẫn chú ý nàng.

Nàng và Viễn Minh, Viễn Thanh ở trong phòng, nghe ồn ào bên ngoài, đồng loạt ghé vào cửa sổ nghe.

Nghe một hồi, Hòe Hoa cũng bị kéo vào, Hoàng Ly liền ghé vào tai Viễn Minh nói nhỏ nói vài câu. Tiểu Viễn minh gật gật đầu, bò xuống ghé, thật nhanh chạy đi cách vách.

Chạy đến công trường Lâm gia, hai mắt loạn chuyên nhìn quanh tìm người.

Cửu Nhi đang khiêng gạch thấy, vội vàng kêu lên: "Viễn Minh, người chạy tới đây làm cái gì? Đi mau! Ở đây có gì chơi vui đâu, coi chừng ở trên rớt gì đó xuống, trúng đầu chảy máu."

Viễn Minh vội vàng lui về phía sau, tránh xa khung nhà đã dựng cao mấy trượng.

Thanh âm Cửu Nhi kinh động người ở trên cao đang bận rộn. Lâm Xuân đang ở trên giàn giáo thăm dò, cũng gọi xọng xuống: "Viễn Minh, đừng tinh nghịch! Đi xa chút!"

Nhậm Viễn Minh nhìn thấy hấn, mừng rỡ, ngửa đầu nhỏ kêu lên: "Sur huynh, Xuân Sinh ca ca, người mau qua bên kia, các nàng cãi vã, muốn đánh nhau đó!"

Lâm Xuân nghe xong sững sốt, "Ai cãi vã?"

Tuy Nhậm Viễn Minh tuấn tú (chắc tác giả muốn nói hắn có nét xinh đẹp), lại hết sức có khí khái nam tử, bĩu môi nói: "Còn không phải là những tiểu nha đầu kia! Nói nhiều như chim."

Lâm Xuân có chút chần chừ, nói: "Người đi gọi nương ta đi."

Đám con gái cãi nhau, hắn xen vào làm gì.